

WILLEMIEK KLUIJFHOUT
REGISSEUR L'AMOUR DES MOULES

“Filosofie studeren, dat leek me wel wat. Maar eenmaal afgestudeerd, wou ik meer. Denken en schrijven, dat is uiteraard mooi. Maar het voelde meteen al als te beperkend aan. Zo ben ik het filmvak ingerold; met de gedachte dat schrijven daar een bijzaak zou zijn.” Haar licht ironische toon wijst op het tegengestelde. Willemiek Kluijfhout praat bedachtzaam. Ze heeft net in een soort *avant-avant première* haar nieuwste film aan interviewer dezes getoond. “Hij is nog niet helemaal afgemonteerd”, zegt ze verontschuldigend. “Ik moet er nog de laatste, finale hand aan leggen.” Haar woorden klinken koesterend. Ze lijkt met moeite afstand te kunnen nemen van haar film; twijfelend of ze haar kindje nu al wil tonen. Maar goed, vooruit dan maar — een paar stukjes film, om even de aparte sfeer te laten proeven. Want daar is haar nieuwste film fel mee op smaak gebracht. “Tien minuten, is dat voldoende?” Ze krijgt geen antwoord. *L'Amour des Moules* — zo’n titel klinkt prikkelend. Ik wil dan ook liefst wat meer minuten van die eigenzinnige pot mosselen proeven. Het worden er uiteindelijk veertig, zonder haar te moeten aanporren om iets meer van haar bereiding prijs te geven — in één *rush*. In de montagekamer op het Damrak, hartje Amsterdam, — “excuses, dit lijkt meer op een bezemhok” — blijft het al die tijd ijzingwekkend stil. Er klinkt geen woord commentaar — nóg niet. Zij kijkt uiteraard niet voor het eerst naar deze beelden. Kan ze die nog wel aanschouwen? Het resultaat van vier jaar noeste arbeid... “Indien ik geweten had dat het zo lang zou duren, was ik er nooit aan begonnen”, bekent ze na afloop van de *sneak preview*. Of ze dat nu ook echt meent, komen we niet te weten — hoeft ook niet. Het resultaat van al dat labeur is van een ongekende tederheid. Het is dan ook tegen mijn zin dat ze halfweg haar film stopt. Hoe kan dat nu? Een schitterend sonnet draag je toch ook tot de laatste strofe voor? Ze herinnert me echter aan onze afspraak en de tijd: “U wilde toch nog een interview afnemen? En er moeten nog foto’s genomen worden.” Ik stamel nog iets over hoe gefascineerd ik zat te kijken, maar het mag niet baten. Het vervolg van deze mosselodysee zal voor de première zijn, waar ze me enthousiast voor uitnodigt.

Ze lijkt wel opgelucht met mijn felicitaties. “Ik ga ervan uit dat de tweede helft even goed is als de eerste”, voeg ik er met gespeeld voorbehoud aan toe. Hoe mosselen in een speelfilm je zo naar de keel kunnen